

V zaměstnání patřím mezi nejstarší a nejsem vůbec zajímavá, protože ti starší jsou zajímaví tím, že jdou za chvíli do důchodu a na svůj věk vypadají dobře.

Mně je padesát, zcela bezbarvý nezajímavý věk, země nikoho, území míru, klidu a příměří, které neurazí, ale také nenadchne. Co mám nosit? Pokud si vezmu sukni delší, vypadám v ní usedle a na šedesát, pokud zvolím sukni kratší, působím jako špatně vypadající padesátka snažící se vypadat aspoň na čtyřicet šest.

Miluju tanec. Jenže jít na diskotéku je už trapné a na dechovku zase příliš brzy. Tak můžu skákat a křepčit na hudbu doma, tam se to snese, ale když zahlédnu v odrazu našeho terária svoji siluetu a svou objemnou postavičku, tak se leknu. Ano, jsem to já.

Obličej si maluji za stolem a v ruce mám velmi malé zvětšovací zrcátko, ve kterém po nalíčení vypadám dobře. Je to takový můj figl.

Ve své hlavě někde vzadu pořád nosím svůj obraz. To, jak jsem vypadala před deseti lety, kdy to bylo dobrý, a když není někde venku po ruce zrcadlo anebo výkladní skříň, myslím si (nechápu proč), že takto pořád dobře vypadám. Díky Bohu za ty dary! Jinak bych asi nemohla vylézt na ulici. Jaké je pak mé zděšení, když se náhodou cestou do města potkám se svým odrazem ve výkladní skříni, kam se nedopatřením nebo se zapomněním, jak se věci mají, kouknu, abych se ujistila, jak mi to sluší.

Ve městě, kde bydlím, jsem neviditelná. Lidi mě často nepoznávají, a pokud ano, tak jim vždy dlouho trvá, než mě pozdraví.

Doma jsme si pořídili krásného psa, a když jdu s ním na procházku, lidé ho velmi komentují: „Ten je krásnej“ nebo „To máte ale krásného psa“. Je hezké to poslouchat. Tak si říkám, že potkávat stárnoucí ošklivou ženu neurčitěho věku se škaredým psem by bylo asi hrozné, to bych jim nemohla udělat. Manžel

